

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 024176 21 Uvp
Banja Luka, 06.04.2022. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Željke Vujanović, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Ž. P. iz B., Ulica S. M. broj ... (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj 1.-3812-7/18 od 16.01.2019. godine, tuženog Nadzorni ... Preduzeće ... R. S. a.d. B., u predmetu izbora i imenovanja članova Odbor ... Preduzeće ... R. S. a.d. B., odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje rješenja Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 024176 19 U od 11.05.2020. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 06.04.2022. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Odbija se zahtjev tužioca za nadoknadu troškova postupka.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem (stavom 1. izreke) odbačena je tužba podnesena protiv uvodno označenog akta broj 1.-3812-7/18 od 16.01.2019. godine. Tim aktom naslovljenim kao „Obavijest“ tužilac je obaviješten da je njegova prijava na Javni konkurs za izbor i imenovanje tri člana Odbor ... Preduzeće ... R. S. a.d. B., odbačena kao nepotpuna, s obzirom da uz istu nije dostavio kompletnu dokumentaciju koja je bila obavezna prema posebnim uslovima konkursa i to: pod tačkom 3.2. originali ili ovjerene kopije certifikata ovlašćenog revizora i važeće licence ovlašćenog revizora - nije dostavio original ili ovjerenu kopiju certifikata ovlašćenog revizora. Stavom 2. izreke pobijanog rješenja u dijelu zahtjeva za nadoknadu materijalne štete tužilac je upućen na parnicu.

Odbacivanje tužbe pozivom na odredbu člana 22. tačka 2. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), se obrazlaže razlozima da obavijest tuženog broj 1.-3812-7/18 od 16.01.2019. godine nema svojstvo upravnog akta u smislu odredbe člana 7. stav 2. ZUS, jer iz sadržaja te obavijesti jasno proizilazi da istom nije odlučeno o pravu, obavezi ili neposrednom ličnom interesu tužioca u kakvoj upravnoj stvari, već je isti obaviješten da je njegova prijava na javni konkurs za člana Odbora za reviziju odbačena kao nepotpuna, a nakon što je ustanovljeno da isti nije predao svu dokumentaciju koja je navedena u uslovima konkursa. Sud je zaključio da navedena obavijest formalno i suštinski ne predstavlja odluku o izboru i imenovanju, koja će se tek donijeti u postupku po ovom javnom konkursu u smislu odredbe člana 25. stav 1. Zakona o javnim preduzećima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 75/04 i 78/11 - u daljem tekstu: Zakon o javnim preduzećima), koja propisuje da odluku o imenovanju članova odbora za reviziju donosi skupština, što je regulisano i odredbom člana 66. stav 1. Statuta

Preduzeće ... R. S. a.d. B., koja propisuje da članove Odbor ... S. na prijedlog Nadzorni odbora, na period od 4 (četiri) godine, koji Nadzorni odbor je obavezan da na osnovu javnog konkursa predloži Skupštini za izbor i imenovanje kandidate koji su najkvalifikovaniji za funkciju članova Odbora za reviziju, a koja konačna odluka se može osporavati podnošenjem prigovora nadležnom ministarstvu u smislu odredbe člana 46. Zakona o javnim preduzećima. Iz istih razloga je sud zaključio da tužilac ne može tražiti poništenje javnog konkursa broj 1-3812-2/18 od 17.12.2018. godine objavljenog u „Službenom glasniku Republike Srpske” broj 116/18, jer je to samo dio postupka ovog izbora, dok je u pogledu zahtjeva tužioca za nadoknadu materijalne štete koju tužilac tvrdi da je pretrpio usljed ovakvog postupanja tuženog, zaključeno da se radi o potraživanju prava o kojem se odlučuje u parničnom postupku pred nadležnim Osnovnim sudom shodno odredbi člana 30. stav 1. tačka b) Zakona o sudovima Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 37/12, 44/15 i 100/17).

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje rješenja (u daljem tekstu: zahtjev) tužilac pobija zakonitost istog zbog povrede pravila postupka koja je od uticaja na rješenje stvari i pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu navodi da je tužbu koju je sud nezakonito odbacio zasnovao na tome da je pogrešno utvrđeno da „nema potvrde o njegovom radnom stažu“, iako je tužilac uz prijavu dostavio svoju biografiju iz koje se vidi gdje je sve radio, što tuženom nije bilo dovoljno, pa je prijava odbačena „zbog toga što je to mjesto obećano nekom partijskom poslušniku“. Dodaje da umjesto da sud bude korekcionni faktor ovakvih društvenih deformiteta, isti svojom odlukom postaje produžena ruka vlasti, pa podržava stav tuženog da tužilac nije dostavio certifikat ovlašćenog revizora, iako je dostavio licencu izdatu od Ministarstvo ... R. S. u kojoj piše da tužilac ima certifikat broj 102-195 od 18.02.2006. godine. Dalje navodi da sud konstatuje da obavještenje broj 1.-3812-7/18 od 16.01.2019. godine nema svojstvo upravnog akta, iako je u prethodnom periodu prihvaćao kao konačni upravni akt obavještenje Komisije o izboru direktora, pa nije jasno šta se to promijenilo u radu suda. Zaključuje da ga je u pogledu ostvarivanja prava na nadoknadu materijalne štete sud uputio na parnicu kod Osnovnog suda, uopšte ne povezujući da ukoliko se ne ponište osporeni akti, tužilac ne stiče nikakva prava na nadoknadu materijalne štete pričinjene prilikom izbora članova Odbora za reviziju. Konačno predlaže da se zahtjev uvaži i pobijano rješenje preinači ili ukine, te da se tuženi obaveže da mu nadoknadi sve troškove ovog postupka.

Tuženi nije dostavio odgovor na zahtjev.

Razmotrivši zahtjev i pobijano rješenje shodno odredbi člana 39. ZUS, kao i cjelokupne spise upravnog spora i predmetne stvari, odlučeno je kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Prema odredbi člana 7. stav 2. ZUS upravni akt je onaj akt kojim nadležni organ iz člana 4. zakona (republički organi uprave i republičke upravne organizacije, organi jedinice lokalne samouprave, preduzeća, ustanove i druga pravna lica kada u vršenju javnih ovlašćenja rješavaju u upravnim stvarima), rješava o izvjesnom pravu ili obavezi, odnosno neposrednom ličnom interesu fizičkih i pravnih lica ili drugih stranaka u kakvoj upravnoj stvari.

Iz date definicije proizilazi da bi jedan akt imao svojstvo upravnog akta, on mora ispunjavati uslove u pogledu donosioca, mora biti autoritativan, rješavajući, pojedinačan, konačan i donesen u upravnoj stvari. Kako proizilazi iz sadržaja obavijesti koja je upućena tužiocu, tužilac se obavještava da je njegova prijava na konkurs nepotpuna i da se odbacuje.

Radi se dakle o obavještenju koje je tuženi u prethodnom postupku pregledanja prijava na konkurs dostavio tužiocu, koje u suštini i sadržajno ne predstavlja odluku o izboru i koje se može osporavati samo u okviru odluke o glavnoj stvari koja će se donijeti u tom postupku, na osnovu odredbe člana 25. stav 1. Zakona o javnim preduzećima, koja propisuje da odluku o imenovanju članova odbora za reviziju donosi skupština, a koja odluka se na osnovu člana 46. istog zakona može osporavati podnošenjem prigovora resornom ministarstvu.

Proizlazi da obavijest tuženog broj 1.-3812-7/18 od 16.01.2019. godine nema karakter upravnog akta, jer se ne radi o aktu kojim se odlučuje o pravima, obavezama ili neposrednom pravnom interesu tužioca u kakvoj upravnoj stvari, kako je pravilno utvrđeno pobijanim rješenjem, pa nije moguće protiv te obavijesti voditi upravni spor. Ispravan je i zaključak suda da se iz istih ovih razloga ne može tražiti poništenje javnog konkursa broj 1-3812-2/18 od 17.12.2018. godine, objavljenog u „Službenom glasniku Republike Srpske” broj 116/18, jer on predstavlja samo fazu, odnosno dio ovog postupka izbora i imenovanja članova Odbora za reviziju. Zbog toga je u skladu sa članom 22. tačka 2. ZUS, pobijanim rješenjem tužba pravilno odbačena.

Kod takvog stanja stvari, a kako ostali navodi zahtjeva ne utiču na drugačije rješenje stvari, ovaj sud nalazi da pobijanim rješenjem nisu ostvareni razlozi nezakonitosti iz odredbe člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca odbija, na osnovu odredbe člana 40. stav 1. istog zakona.

Obzirom da je zahtjev za vanredno preispitivanje odbijen, tužilac nema pravo na nadoknadu troškova ovog postupka koje nije opredjeljeno ni postavio, pa se stavom 2. izreke ove presude zahtjev za nadoknadu istih odbija kao neosnovan, na osnovu odredbe člana 49. i 49.a) ZUS.

Zapisničar
Željka Vujanović

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić